

за безчеловѣчна подигравка, е достатъченъ да покаже отношението на тогавашното руско общество къмъ великия поетъ. — Но най-сетне, презъ авг. 1826 г., следъ въцаряването на Николая I, нему се позволява да се премести въ Москва. Ала при ~~всичка~~ ^{своя} ~~благосклонностъ~~ ^{на} Императора къмъ Пушкина, ~~расприте~~ ^{му} съ цензурата, оскърбителните шпионства и преследвания на полицията, и затруднителното му материално положение ^{влиятъ} ~~влия~~ ^{убийствено} на него. Веселостъ, радостно настроение на духа, като последни проблѣски отъ младина, рядко и по-рядко посещаватъ Пушкина, бързо смѣнявани пакъ съ тревожно и мрачно настроение. Безпокойство го обзема и той незнае къде да се дѣне; като обжегнатъ се скита ~~той~~ ^{отъ} ~~мѣсто~~ ^{мѣсто} на мѣсто, безъ да може по за дълго да засѣдне вѣжди. И често почватъ да го налитатъ мисли за смъртта. Презъ 1829 г. той, скритомъ отъ властите, заминува за Кавказъ и се излага на неприятелски куршуми предъ Ерзерумъ, види се нарочно диящъ смъртта.

Мрачното настроене на Пушкина презъ това време е намѣрило художественъ изразъ въ много стихотворения. Най-характерни и хубави отъ тяхъ сж: Въспоминаніе, Анчаръ, 26 Май 1828, Станси (Брожу ли я вдоль улицъ шумныхъ) и знаменитата ^{садира} ~~ода~~ Чернь. Три отъ тяхъ читателъ ще намѣри преведени въ тая книжка на Мисль¹ и ще може самъ да сѣди за силата на скръбта изразена въ тяхъ.

Презъ другата, 1830 година, ний виждаме Пушкина жененъ за знаменитата по него време московска хубавица Наталия Гончарова. Но ~~въместо~~ ^{на му условията} ~~семеино щастие~~, тоя нещастенъ бракъ ^{на му условията} на живота въ каквито го поставя той, сж имали гибелни сетнини, както лично за поета, тъй и за творчеството му. Нагледъ, всичко би се показало отъ добро по-добро: той се ползува съ уважението и довереността на Императора, който му е самъ цензоръ, — но безъ да го избави чрезъ това отъ безобразните своеволия на обикновенните цензори², намира се на върха ^{на} своята слава като

¹ Часть отъ стихотворенито Въспоминаніе е преведено на български отъ г. Вазова (Христоматия отъ И. В. и К. В.), Чернь отъ П. Р. Славейкова, „Читалище“ г. Ш.

² Ето иповѣстъта на единъ цензоръ: Пушкина жестоко жметъ цензура. Онъ жаловался на Крылова и просилъ себѣ другого цензора, въ подмогу первому (Крылову). Ему назначили Гаевского. Пушкинъ раскаивается,